

han muligen er gift, hvorimod de Andre ere Ungkarle. Dette er ikke noget Fantastibillede, det er kun et lille Fotograf, og af den Slags Naturbilleder kan man finde mangfoldige, naar man ser rundt omkring i Landet. Efter de Folks Begreber begaa de ikke nogen Synd ved at gaa frem paa denne Maade, de gjøre, hvad de kunne, for at staffe Brød til Familien, og naar de selv sette Livet som Indsats, mene de, at de have opfyldt deres Pligt. Men det er og bliver Lotterispil, og man kunde næsten drage en Analogi og sige, at saafremt Staten i andre Retninger kontrollerer Lotterier, som kun gjælde Penge som Indsats, var der saameget mere Opfordring for Staten til at kontrollere Lotterier, hvor der tillige er Mennekeliv som Indsats. Men saafremt de virkelig skulde have Ret, som paastaar, at der for os findes overordentlig Lidt af den Slags Strøbeligheder, da kan jeg kun dertil svare, at saa maa det jo komme frem ved Ansættelsen af Skibsinspektører; igjennem deres Virksomhed og den deraf flydende Indberetning til Indenrigsministeriet vil det jo vise sig, hvor sunde eller usunde vore Forhold ere, og da, Gudskelov, Forholdene ere temmelig sunde, vil aldrig det Navn, vi have, lide derved. Men skulde det vise sig, at vore Forhold ere saa sunde, som Enkelte antage, da faar jo derigjennem den danske Koffardimarine en Dydigtighedsattest, som vil høve den endnu højere, end den før har staaet. Med Hensyn til det høje Standpunkt, som Koffardifarten hos os formenes at indtage, og som den for alle gode og sunde Rhederiers Skibes Bedkommende virkelig indtager, skal jeg dog gjøre en lille Bemærkning, og det er, at det ikke saa meget er Skibene og deres Udhaling, som det er deres Besætning, der navnlig i oversjøiske Farvande høvede det gode Navn, som den danske Mand der har. Den danske Mand har paa Søen som overhovedet et Cærpræg af Naalidelighed, Bedærfhæftighed og Værdelighed, der ikke altid findes hos andre Nationer, og derfor tager man ofte hellere et Skib, selv om det er mindre godt, naar det føres af en dansk Besætning, end et maaste bedre Skib, der føres af Andre. Dette med Hensyn til det første Hovedargument, som gaar ud paa, at vi ikke have Brug for en saadan Lov.

Det næste Hovedargument var den Betragtning, som gaar ud paa, at Loven vil virke skadeligt paa vore Søfartsforhold, navnlig paa vor Konfurrence med andre Koffardimariner, at den vil lægge et saadant Tryk paa Handelsmarinen, at den vil blive meget uheldigt filllet; ja, man gaar endog saa vidt i sine Paastande i denne Retning, at man undertiden here sige: Hvad kan det nytte, at vi frelse Matroserne fra at drutne, naar vi berøve dem Røringen og derved dømmme dem til at dø af Sult? Alle disse vidtgaende Anfald paa Loven, som spores hist og her, tror jeg, har deres Grund i en feil Opfattelse. Vi

kanne jo, for at komme paa det Nene hermed, først undersøge selve Tilsynet. Tilsynet i og for sig er jo ikke Noget, der kan svække vore Søfartsinteresser. Der er vel for lidt siden af det ærede Medlem for 2den Kreds ansøgt Exempler paa, at Bevidstheden om Tilsynet kunde gjøre Skibsførerne saa vængstelige, at de ikke vilde vove at modtage saa stor en Last, som andre Nationers Skibe. Endvidere skulde Frygten for Tilsynet kunne bevæge dem til at søge til Malmsø istedetfor til Kjøbenhavn o. s. v. Alt dette er, tror jeg — man tilgive mig Udtrykket — Fantastibilleder. Selve Tilsynet, mener jeg, kan i sin Egenstaaelse af Tilsynet ikke skade, og jeg mener det netop, fordi jeg har saa stor en Alid til den danske Skibsfører- og Rhederstand. Det, der fordres af Loven, og det, som Loven lægger Vægt paa, er Noget, som hidtil har været opfyldt af alle sunde Rhederier og velsørte Skibe, altsaa kan efter min Opfattelse dette Tilsyn ikke genere de gode Rhedere mere, end det kan genere den ærlige Industridrivende, der spadserer paa Gaden, at han ser en Politibetjent patrullerende op og ned ad den. Dem, det generer, er de Skibe som fortjener at generes, og dem ere vi jo Alle enige om, at man bør gaa paa Klingen. Min vil man sige, det er ikke selve Tilsynet, men Tilsynsobjektet, Gæmnet for Tilsynet, som vækker Vængstelsen. Dette Tilsynsobjekt er selve Skibet og dernæst Skibets Belastning. Tilsynet med selve Skibet er jo ikke en tvungen Sag, et er jo, som der staa i Betænkningen, ikke fastgjort gennem Loven at fastslaa, at det er Statens Pligt at tilse alle Skibene; Tilsynet er en frivillig Sag, det træder til, naar man har Grund til at antage, at Skibet lider af Manler. De Fordringer, der i denne Henseende stilles, svare i alle væsentlige Retninger saa nær ad de Fordringer, der nu stilles af de bedre og mere benyttede Assuranceseksfaber, at det, Inspektørerne faae at undersøge, vil falde meget nær sammen med det, disse Eksfabers Agenter undersøge. Der ligger heri aldeles ingen urempeelse af Skibsfarten. Men, vil man her hertil sige, det er ikke selve Skibets Underbæjse, man besvæver sig over — det skal og bør holdes i god Stand — nei, det Klagen rettes imod, er det Tilsyn, som gaar ud paa at undersøge, om Skibet er overlastet eller belastet paa en Maade, der slaar i Strid med Lovens Bestemmelser. Her staa vi altsaa ved Spørgsmaalet om Overlastning. Ved Overlastning tenker man paa Almindelighed, at Skibet er lastet mere end man kan forsvare det, naar det al kunne taale det Vægt, der under almindelige Forhold kan ventes at indtræffe, og Spørgsmaalet om, hvad Skibet kan taale, retter sig baade efter Lastens Bestaffenhed, Vægtforholdene, Marstiden og meget Andet. Det er et af meget vanskelige Punkter i denne Lov. England har, som de Her-